

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧρων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 14 Ἰουλίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 33

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε καὶ κοί-
ταξε μονάχα τὸν φοβερὸ Τσοῦ μὲ ἀ-
νοιχτὸ τὸ στόμα.

Γιὰ κακὴ του τύχη, τῇ στιγμῇ ἐ-
κείνῃ ὁ Νγκουγιέν, ποῦ ὁ
Μὲ ἐνόμιζε ὅτι κοιμόταν μέ-
σα στὰ διαμερίσματά του,
παρουσιάστηκε μπροστὰ τοῦ
ξαφνικά. Δὲν ἔδωκε ὅμως
ἀπὸ τῇ δικῇ του τὴν καλύ-
βα. Ἀπὸ ποῦ ἔδωκε λοι-
πὸν ;

Ὁ ἄτυχος ὑπηρέτης δὲν
ἔλαβε καιρὸ νὰ λύσῃ αὐτὸ
τὸ καινούργιο μυστήριον.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμο-
ρίας εἶπε δυὸ λόγια στὸν
Τσοῦ, ὁ Τσοῦ ἄρπαξε τὸν
Μὲ ἀπὸ τὸν σῆρκο, τὸν σή-
κωσε ψηλὰ σὰν γατάκι καὶ
τὸν ἔχωσε μέσα σ' ἓνα με-
γάλο τσουβάλι. Κατόπιν τὸν
ἔδεσε σφιχτὰ ἀπὸ πάνω,
κρέμασε τὸ τσουβάλι ἀπὸ
τὸ ταβάνι τῆς κουζίνας καὶ
ἔβαλε ἕναν ἄνθρωπό του νὰ
τὸν φυλάξῃ.

— Τί γύρευε ἐκεῖ μέσα ;
ρώτησε ὁ Νγκουγιέν τὸν
Τσοῦ μόλις ἐβγήκε ἀπὸ τὴν
κουζίνα, δείχνοντάς του τὴν
καλύβα ὅπου βρισκόταν τὸ
φέρετρο.

— Ὁ ἴδιος μονάχα θὰ τὸ ξέρῃ.

— Κι' ὁ Τριέν-Κοάτ ;

— Κάπνιζε ὅπιο. Τώρα πιστεύω
θὰ κοιμάται.

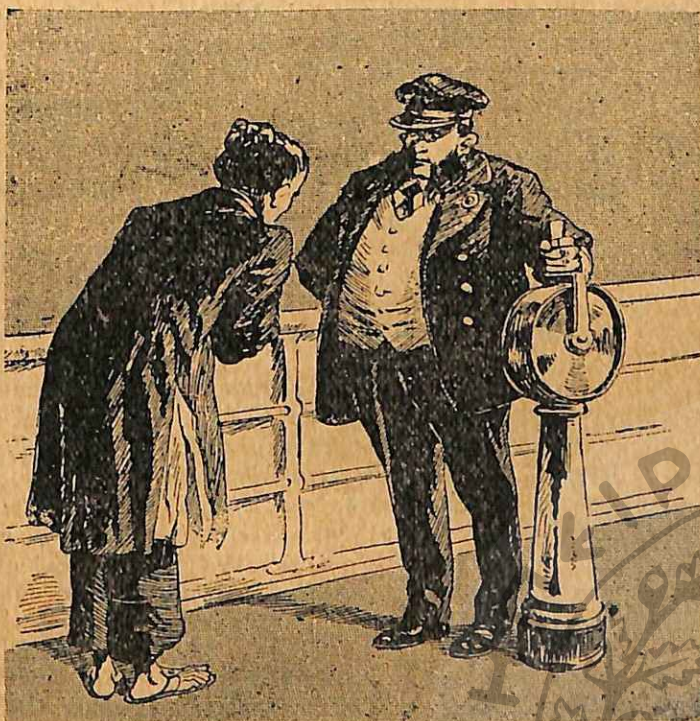
Ὁ Νγκουγιέν φάνηκε δυσανεστη-
μένος.

— Αὐτὸ τὸ πάθος θὰ τὸν κατα-
στρέψῃ, εἶπε.

— Ὁ, δὲν κάνει καὶ τόσο μεγάλη

κατάχρησιν ! Κάνα δυὸ πίπες μόνο !

— Κι' ἂν δὲν κάνει κατάχρησιν
κάνει ὅμως χρῆσιν κι' αὐτὸ εἶναι ἀρ-
κετό. Ὅποιος καπνίζει παραμελεῖ τὰ
καθήκοντά του. Δὲν μπορεῖ κανεὶς

— Σὰς προσκυνῶ, κύριε καπετάνιε...

νὰ βασιλεύει σ' αὐτόν.

— Ἀρχίζω, ἀφέντη, νὰ πιστεύω
πὺς αὐτὸς ὁ καταραμένος Μὲ θὰ μὰς
βάξῃ κάθε τόσο σὲ μπελάδες.

— Τὸν ἔχω ἀνάγκη. Ποῦ βρίσκε-
ται τώρα ;

— Τὸν ἔχωσα μέσα στὸ σακκούλι
του καὶ τὸν κρέμασα ψηλά.

— Νὰ μείνῃ αὐτοῦ ποῦ βρίσκεται.

Μὴν τὸν βγάζεις πρὶν ἀπ' αὐριο τὸ
πρωτ'.

Ἡ νύχτα φάνηκε ἀτελείωτη στὸν
δυστυχισμένον ὑπηρέτη.

Ὡστόσο ἡ τιμωρία του τοῦ ἔγινε
μάθημα κι' ὅταν τὸ ἄλλο πρωτ' ὁ
Τσοῦ τὸν ἐλευθέρωσε, τοῦ ἔκανε ἓνα
σωρὸ τεμενάδες καὶ ὕστερα τοῦ δή-
λωσε πὺς ἦταν ἐξαιρετικὰ
λυπημένος γιὰ τὴν χθεσινο-
βραδυνή «παρεξήγησιν».

— Ἦθελα νὰ προσφέρω
τὰ ρύζι καὶ τὸ ἀλάτι στὸν
νεκρὸ τοῦ φερέτρου, ἐξομο-
λογήθηκε μ' ὅλην του τὴν
ἀθωότητα. Ἀλλὰ δὲν ξέρω
τί τὸν ἔπιασε καὶ σηκώθηκε
νὰ χυμῆξῃ ἐπάνω μου.

Μὰ τὸν Τίγρη θὰ ἔ-
πρεπε νὰ σὲ πνίξῃ, εἶπε ὁ
Τσοῦ. Κοίταξε λοιπὸν ἄλλη
φορὰ νὰ μὴν ξανακάνῃς ἓνα
παρόμοιο πράγμα καὶ νὰ
μὴν πῇς λέξη σὲ κανένα,
γιατὶ ἀλλοίμονό σου τί θὰ
πάθῃς.

Μὰ ἐγὼ δὲν ἔκανα τί-
ποτε. Εἶδα μόνον τὸν πεθα-
μένο ποῦ σήκωνε τὸ σκέπα-
σμα ἀπὸ τὸ φέρετρο καὶ μὲ
κοίταζε ἄγρια.

Ὁνειρεύεσαι μοῦ φαί-
νεται. Ἀπὸ πότε οἱ πεθα-
μένοι σηκώνουν τὸ σκέπα-
σμα ἀπὸ τὸ φέρετρό τους
καὶ ἀγριοκοιτάζουν ;

Νὰ φέρῃ ἀντίρρηση στὸν
γιγαντώσωμο Τσοῦ ; Καὶ βέ-

βαια ὁ Μὲ δὲν ἦταν τόσο κουτὸς γιὰ
νὰ κάνῃ μὲν τέτοια ἀνοησία.

Ἔτσι δὲν εἶπε λέξη καὶ σιγά-σιγά
ἄρχισε ὁ ἴδιος νὰ πιστεύῃ πὺς ἔσα
εἶδε ἦταν πλάσματα τῆς φαντασίας
του.

Ὡστόσο οἱ σκέψεις αὐτὲς δὲν τὸν
ἀπασχόλησαν καὶ τόσο πολὺ γιατί εἶ-
χε νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' ἄλλα πράγματα.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρῶτ' ἓνα πλῆθος χωρικοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἤρθαν καὶ πλημμύρισαν τὸν καταυλισμὸ τῶν πειρατῶν.

Τὸ φέρετρο βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ μὲ μεγάλη ἐπισημότητα τοποθετήθηκε σ' ἓνα κουδούκλιο πού τὸ φορτώθηκαν στοὺς ὤμους τοὺς δ' αὐτοὺς στίβαροὶ κοῦλεις.

Ἵστερα σχηματίσθηκε μιὰ πομπὴ μεγαλοπρεπείας.

Πίσω ἀπὸ ἓνα μεταξωτὸ λάβαρο, πού παρὰσταينه τὴν πρώτη ψυχὴ τοῦ μακαρίτη, κυμάτιζαν λευκὲς σημαῖες πού τίς κρατοῦσαν οἱ φίλοι τοῦ κι' ὅπου εἶχαν κεντηθεῖ μὲ μετάξι διάφορες ἐπιγραφές σχετικές μὲ τὴ δρᾶση τοῦ καὶ μὲ τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Τίς ἐπιγραφές αὐτὲς ὁ Μὸ κατὰφερε κουτσά-στραβά νὰ τίς διαβάσει κι' ἔτσι πληροφορήθηκε πὼς ὁ μακαρίτης ἦταν ἓνας γέρος σοφὸς πού μὲ τίς διδασκαλίαις του σκόρπιζε τὸ φῶς τῆς μάθησης στὴ νεολαία.

Ἐκεῖνο ὅμως πού δὲν τοῦ ἀποκάλυψαν οἱ ἐπιγραφές εἶναι γιὰ ποῖο λόγο κι' αἰτία ὁ σεβασμὸς αὐτὸς φιλόσοφος πέρασε στὴν ἄλλη ζωὴ, γιὰ ποῖο λόγο εἶχαν μεταφέρει τὴ σοφίαν του σὺν καρδανασεράκι καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἡ κηδεὶα τοῦ ξεκινουσε ἀπὸ κεῖ.

Πὼς ἡ οἰκογένειά του συνδεόταν καὶ συνεργαζόταν μὲ τοὺς τζιὰκ, γι' αὐτὸ δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, γιὰτί οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πειρατὲς ἀκολούθησαν τὴ συνοδεία μάλιστα ξεκίνησαν τραβώντας γιὰ τὸ Πού-Ντόν.

Ἐνας δὲξος ἤχος φλογέρας συνώδεε τὸ τὰμ-τὰμ τοῦ ταμπούρου πού χτυποῦσε μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἓνας μπόντζος, ἐνῶ ὁ ἀκόλουθός του πετοῦσε χοῦφτες-χοῦφτες τὰ χαρτάκια τῆς προσευχῆς δεξιά κι' ἀριστερά. Μοιρολογίστριες, ντυμένες σὰ κάτασπρα, μὲ τὰ μαλλιά λυτὰ στοὺς ὤμους, πήγαιναν πίσω ἀπ' τοὺς κοῦλεις σχίζοντας τὰ μάγουλά τους. Κι' ἔπειτα ἀκολουθοῦσε ἡ οἰκογένεια τοῦ νεκροῦ, πρῶτα οἱ ἄντρες κι' ἀπὸ πίσω τοὺς οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Ἐνας μεγαλόσωμος παλληκαρᾶς, συγγενὴς τοῦ νεκροῦ, γιὸς του δίχως ἄλλο γιὰτί ἦταν ντυμένος κάτασπρα καὶ κρατοῦσε τὸ συμβολικὸ μακρὸ καλάμι σὺν χέρι, βρισκόταν στὴν κεφαλὴ τῆς πομπῆς.

Ὁ Μὸ ἤθελε πολὺ κι' αὐτὸς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κηδεὶα καὶ νὰ παρευρεθῇ στὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ σοφοῦ. Μὰ μόλις δοκίμασε νὰ πάη μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, ὁ Τριέν-Κόατ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τ' αὐτὸ μὲ τὰ δυὸ λειψὰ του δάχτυλα πού τοῦ ἐβγαλε αἷμα.

— Ἀῖ, ἄι! Ἀφισέ με, κύριε-Τριέν!

— Ποῦ πᾶς ἐκεῖ πού δὲν σὲ στέλνουν; εἶπε ὁ Σημαδεμμένος. Κάνε μου τὴ χάρη νὰ γυρίσῃς τούτῃ τὴ στιγμή σὺν μαγερεῖ σου!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τριέν-Κόατ ἐλάχιστοι πειρατὲς ἔμεναν ἀκόμη στὸν καταυλισμὸ. Ὁ Μὸ τοὺς ετοίμασε τὸ φαγητό τους, ετοίμασε ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν Σιμόνη καὶ γιὰ τὴν Τί-Σάβυ, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ καὶ τὸν ἑαυτὸ του.

Μαγεῖρευσε μηχανικά. Οἱ σκέψεις του βρίσκονταν ἄλλοῦ, ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεὶα τοῦ σοφοῦ Ἀνναμίτη καὶ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ πού βρίσκονταν ὁ Νγκουγιέν καὶ ὁ Τσοῦ, πού εἶχαν ξεφανιστεῖ ἀπὸ τὸ πρῶτ' αὐτὸ πού δὲν τοὺς εἶχε κίόλας ἰδεῖ ν' ἀκολουθοῦν τὴν κηδεὶα. Ὅλα αὐτὰ τοῦ φαίνονταν ὑποπτα. Δὲν τοῦ ἐβγαζε κανεὶς ἀπὸ τὸ μυαλό του πὼς οἱ πειρατὲς ετοίμαζαν κάποιο καινούργιο κόλπο.

Γευμάτιζε μόνος του, μελαγχολικώτατα. Πότε θὰ τελείωνε αὐτὴ ἡ περιπέτεια;

Ὅχι καὶ τόσο γρήγορα, κατὰ τὰ φαινόμενα.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ πειρατὲς διέλυσαν τὸ στρατόπεδο. Τὸ φορεῖο μεταφέρθηκε μπροστὰ στὴν καλύβα τῶν αἰχμαλώτων. Ἡ Σιμόνη ἐξαπλώθηκε πάλι μέσα κι' ὁ Μὸ κι' ἡ Τί-Σάβυ ἀνγκάστηκαν νὰ τὸ φορτωθοῦν στοὺς ὤμους τους.

Ἡ συμμορία τώρα εἶχε ἐλαττωθεῖ σ' ἕξη ἄνδρες, ὅλους-ὅλους.

Οὔτε ὁ Νγκουγιέν, οὔτε ὁ Τσοῦ εἶχαν ξεαναφανεῖ, οὔτε καὶ οἱ πειρατὲς πού εἶχαν ἀκολουθήσει τὴν κηδεὶα.

Ὁ Σημαδεμμένος ὅμως ἦταν ἐκεῖ κι' αὐτὸς ἤξερε νὰ προστάξῃ.

Μ' ὅλη τὴν ἀπελπισία πού αἰσθανόταν ὁ Μὸ κράτησε τίς σκέψεις του γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ, ὅπως ἓνας ἀπλὸς κοῦλεις, περπατοῦσε, περπατοῦσε σὰν νευρόσπαστο μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μὲ ἄδειο τὸ κεφάλι, ἀκολουθώντας τὴν διεύθυνση πού τοὺς ὁδηγοῦσε ὁ Τριέν Κόατ, καὶ πού τραβοῦσε πρὸς τὰ βορειανατολικά, παράλληλα πρὸς τὸν δρόμο τοῦ Πού-Ντόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ὁ «Μονόκερος».

Ἄν ὁ Μὸ εἶχε καταφέρει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κηδεὶα ἢ ἐκπληξῇ του θὰ ἦταν πολὺ μεγάλη.

Γιὰτί ἡ πομπὴ δὲν διευθύνθηκε σὺν νεκροταφεῖο τοῦ Πού-Ντόν, ἀλλὰ μέσα στὴν ἴδια τὴν πόλιν καὶ μάλιστα στὴν προκυμαία πού εἶχαν κτισμένη ἀπάνω σὺν ποτάμι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Μιὰ μέρα, δυὸ παιδιά ἀπαντήθηκαν σ' ἓνα σταυροδρόμι τῆς ἐξοχῆς. Εἶχαν ξεκινήσει χωριστὰ ἀπὸ τὰ γειτονικά τους σπίτια, πού ἦταν σὺν χωριό, νὰ πᾶνε στὴ μικρὴ πόλιν πού ἦταν τὸ σχολεῖό τους.

Ἀπὸ τὸ σταυροδρόμι, πού ἀπαντήθηκαν, μπορούσαν πιά νὰ τραβήξουν μαζί. Μὰ δὲ συμφωνήσανε σὺν δρόμο.

Τὸ ἓνα παιδί ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι. Ἦταν στενὸ, τραχὺ, καὶ δύσκολο. Εἶχε πέτρες κι' ἀγκάθια, ἀνθρώπους καὶ κατήφορους. Μὰ ἐβγαζε πρὸς γρήγορα στὴν πόλιν. Καὶ ἦταν ἀργά. Καὶ τὸ παιδί ἐκεῖνο βιάζονταν νὰ φτάσῃ σὺν σχολεῖο μὲ τὴν ὥρα του.

Τὸ ἄλλο ὅμως παιδί ἤθελε νὰ πάρῃ τὸν ἴσιο δρόμο, τὸ μεγάλο, γιὰτί ἦταν εὐκολο. Οὔτε πέτρες εἶχε, οὔτε ἀγκάθια, οὔτε ἀνθρώπους, οὔτε κατήφορους.

Ἐπειτα ἦταν καὶ δισκαριαστικός. Εἶχε δένδρα ἱσκιερά, εἶχε καὶ πεζοδρομία πλατεία. Κάθε τὸς εἶχε καὶ σπιτία σὰν παλατάκια μέσα σὲ ἀνθοστόλιστα περβόλια. Εἶχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ μικρομάγαζα ὅπου ἐβλεπες πράγματα λογῆς-λογῆς.

Ἦταν καὶ περαστικός ὁ μεγάλος δρόμος. Πεζοί, καθαλλάρηδες, μὲ ἀμάξια, μὲ ποδήλατα, μὲ αὐτοκίνητα, μὲ κάρρα, μὲ σοῦστες, κόσμος καὶ κοσμάκης περνοῦσε ἀπὸ κεῖ.

Καὶ τᾶλλο παιδί δὲν τῶναιζε ἂν δὲ θᾶφτανε σὺν σχολεῖο μὲ τὴν ὥρα του. Ἦθελε νὰ πάη ἀπὸ τὸ δρόμο τὸν εὐκολο, τὸν ξεκούραστο, τὸν διασκαριαστικό. Ἐπιτέλους θᾶτρεχε λιγάκι καὶ θὰ πρόφτανε...

Ἔτσι τὰ δύο παιδιά χωρίστηκαν σὺν σταυροδρόμι.

Τὸ πρῶτο πήρε τὸ μονοπάτι. Λαχάνιασε στοὺς ἀνθρώπους, κουράστηκε, ταλαιπωρήθηκε σὺν κακοτοπιές, χτύπησε σὺν πέτρες, ἀγκυλώθηκε σὺν ἀγκάθια, μᾶτωσε, πόνεσε, μὰ ἔφτασε γρήγορα στὴν πόλιν καὶ πήγε σὺν σχολεῖο ἴσα-ἴσα τὴν ὥρα πού χτυποῦσε τὸ κουδούνι.

Τὸ δεύτερο πήρε τὸ μεγάλο δρόμο. Μὰ πού νὰ τρέξῃ! Πήγαινε μὲ τὴν ἡσυχία του. Στεκόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χάδεψε μπροστὰ σὺν σπίτια μὲ τὰ περβόλια, ἔπαιρνε ἀπὸ πίσω τὰ μᾶξια καὶ ταυτοκίνητα, ἔπαιζε, χασομεροῦσε. Κι' ὅταν ἔφτασε τέλος σὺν σχολεῖο, τὸ μάθημα εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα.

— Τί ἔγινες ἐσύ; τοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος. Γιὰτί ἄργησες;

— Μὰ, ἐγὼ καθόμην μακριά...

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κς'. — Γῆ! γῆ!

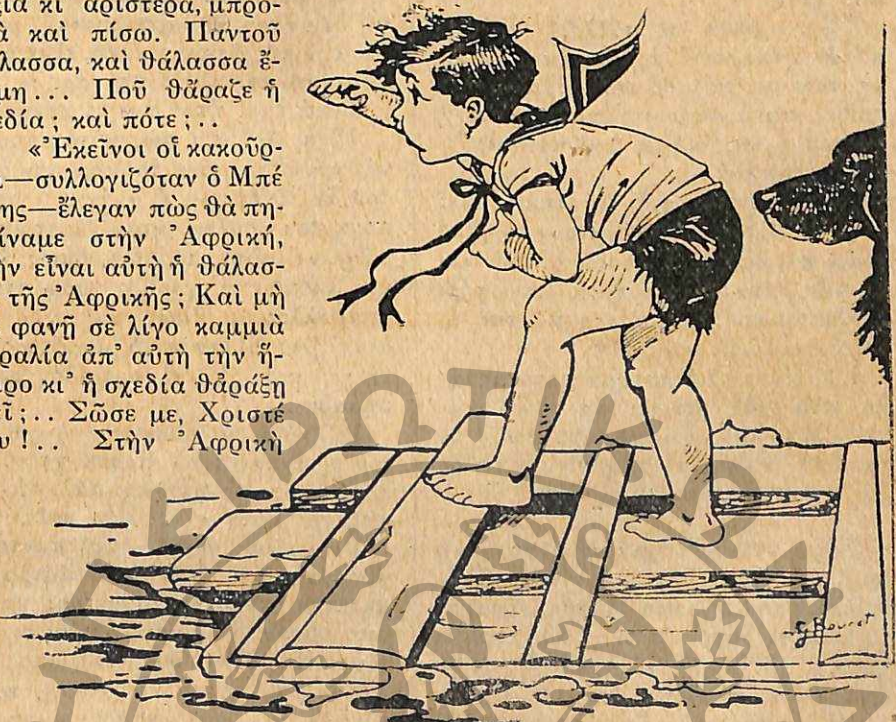
Καὶ τὸ ταξίδι ἐξακολουθοῦσε. Ἡ ἀπέραντη θάλασσα ἦταν σὰν ἓνας καθρέφτης πού καθρέφτιζε τὸν ἀπέραντο οὐρανὸ—καὶ τὰ δυὸ γαλάζια—κι' ἀπάνω στὴν ἴσια αὐτὴ ἐπιφάνεια ἡ σχεδία ἔτρεχε σὰ νᾶξε αὐτομνηχανή. Τὴν ἔσερνε τὸ ρέμμα χωρὶς νὰ φαίνεται καθόλου. Κι' ὁ Μπέμπης θὰ ἐνόμιζε πὼς στεκόταν ἀκίνητη, ἂν δὲν ἔβλεπε δλόγυρά τους τὴ θάλασσα πού ἔσχιζε καὶ τὴν ἄσπρη γραμμὴ πού ἄφινε πίσω της.

Ὡστόσο ἀποροῦσε: Πὼς μπορούσαν νὰ τρέχουν ἔτσι οἱ καρφωμένες ἐκεῖνες σανίδες, χωρὶς πανί, χωρὶς μηχανή; Ἦταν σὰν ὄνειρο καὶ σὰ θαῦμα αὐτὸ τὸ ταξίδι...

Κι' ἄλλο περίεργο: Ἐνῶ περνοῦσαν ὄρες καὶ ὄρες, ὁ ἥλιος δὲν βασίλευε, ἡ ἡμέρα δὲν τελείωνε. Κι' ὁ Μπέμπης συλλογιζόταν: «Φαίνεται πὼς σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἡ ἡμέρα εἶναι πολὺ μεγάλη. Δὲν θᾶξῃ μόνο δώδεκα ὄρες ὅπως σὰ μέρη τὰ δικὰ μας; θᾶξῃ δεκάξη, δεκαοχτώ, εἴκοσι!... Καλύτερα ὅμως πού βλέπω, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν φανῇ κανένα πλοῖο ἢ καμμιὰ ξηρά...»

Μὰ οὔτε πλοῖο φαίνονταν, οὔτε ξηρά. Τοῦ κάκου ὁ Μπέμπης κοίταξε δεξιά κι' ἀριστερά, μπροστὰ καὶ πίσω. Παντοῦ θάλασσα, καὶ θάλασσα ἔρημη... Ποῦ θᾶραζε ἡ σχεδία; καὶ πότε;...

Ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι—συλλογιζόταν ὁ Μπέμπης—ἔλεγαν πὼς θὰ πηγαίναμε στὴν Ἀφρικὴ, Μὴν εἶναι αὐτὴ ἡ θάλασσα τῆς Ἀφρικῆς; Καὶ μὴ θὰ φανῇ σὲ λίγο καμμιὰ παραλία ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡπειρο κι' ἡ σχεδία θᾶράξῃ ἐκεῖ;... Σῶσε με, Χριστέ μου!... Στὴν Ἀφρικὴ

εἶναι φίδια, λιοντάρια, τίγρηδες, κροκόδειλοι. Εἶναι κι' ἀνθρωποφάγοι. Γιὰ φαντάσου νὰ βγοῦμε τώρα σὲ κανένα χωριὸ Καννιβάλων! Χριστέ μου, φύλαγε!»

Μόλις τὸ σκέφθηκε αὐτὸ, κοιτάζοντας μπροστὰ του, τοῦ φάνηκε πὼς ἐκεῖ-πέρα, μακριά, ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ στὸν οὐρανὸ, σὰ νὰ ἐξέωριζε μιὰ μαύρη, ἀκανόνιστη γραμμὴ.

— Ἀῖόο! φώναξε. Ἀῖόο! γιὰ κοίτα κεῖ!... τί νᾶναι;

— Γάβ! γάβ! ἔκαμε ὁ σκύλος, κοιτάζοντας κι' αὐτὸς ἐκεῖ πού τοῦ ἔδειχνε ὁ Μπέμπης.

— Μὴν εἶναι γῆ; μὴν εἶναι ἡ... Ἀφρικὴ;

— Γάβ, γάβ! ἔκαμε πάλι ὁ σκύλος, σὰ νᾶλεγε; «Ναί, ναί ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα!... Γῆ! γῆ!...»

Δὲν γελᾶσθηκαν. Ἡ μαύρη ἐκείνη γραμμὴ ἦταν μιὰ παραλία. Ἡ σχεδία τὴν πλησίαζε μὲ μεγάλη γρηγοράδα, κι' ὅσο τὴν πλησίαζε, ὁ Μπέμπης ἐξωοριζε βουνά, βουναλάκια καὶ δέντρα. Σπιτία ὅπως καθόλου. Ἡ παραλία ἐκείνη ἢ θὰ ἦταν ἀκατοίκητη, ἢ θὰ τὴν κατοικοῦσαν ἄνθρωποι πού δὲν ἔχτιζαν μεγάλα σπίτια, παλάτια, οὐρανοξύστες 'κι' ἐκκλησιᾶς μὲ

γι' αυτό τίποτα. Πήρε λοιπόν ύψος σοβαρό και αποκρίθηκε.

— Κάθε άλλο, καλέ μου κομήτη, κάθε άλλο! Μά να σου πω την αλήθεια—και μη σου κακοφανή—δεν αξίζει να μιλώ μαζί σου για πράματα που δεν τα καταλαβαίνεις διόλου. (Το τέλος στο έρχόμενο)

Μετάφρ. Α. ΔΕΛΜΟΥΖΟΥ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 'Η ανάκριση, που έγινε με μεγάλη επιμέλεια, βεβαίωσε πως όχι μόνο κανένας απ' τους ναυαγούς δεν πήγε να κάμει μπάνιο στη βροεινή άκρο-

γιαλιά ή περπάτησε σ' εκείνο το μέρος ξυπόλυτος, άλλ' ακόμα και πως κανένας απ' τους αξιωματικούς, τους ναύτες και τους στρατιώτες δεν είχε πόδια με τέτοιο σχηματισμό ώστε να φίνουν αποτυπώματα σαν εκείνα που είχαν ιδεί στον υγρό άμμο, και που ο Παύλος τα είχε περιγράψει και σχεδιάσει. Ήταν λοιπόν βέβαιο πως προερχόνταν από άτομο ξένο στην άποικία. Είχαν όμως τριγυρίσει και διασχίσει κι' έρευνήσει τόσες φορές το νησί, χωρίς να ανακαλύψουν το παραμικρό ίχνος ξένου ανθρώπου, είτε άγριου είτε πολιτισμένου! Γι' αυτό δυσκολεύονταν να πιστέψουν πως ο άγνωστος εκείνος, που είχε πόδια με το μεγάλο δάχτυλο απομακρυσμένο σαν του πιθήκου, έμειν' εκεί.

'Η πιθανότερη λοιπόν υπόθεση ήταν πως είχε έρθει από άλλο μέρος, ίσως από κανένα γειτονικό νησί.

— Περίεργο πως δεν σκεφθήκαμε ακόμα να εξερευνήσουμε τα περίχωρα, φώναξε ο πλοίαρχος Μανκαρού. Μεσημβρινά, κατά τους ύφάλους, φαίνονται μερικοί κοκοφοίνικες που μαρτυρούν νησί ή νησάκι. Ποιος μας βεβαιώνει πως εκεί δεν είναι το τέλος δολακερης σειράς, άλυσίδας, από νησιά; Έπρεπε να μαςτε τόσο άπησχο-λημένοι όπως είμαστε όλοι, για να μη συλλογισθούμε να λύσουμε αυτή την άπορία. Τώρα μια εξερευνητική αποστολή είναι άπαραίτητη.

Μετά ώριμη σκέψη, αποφασίστηκε τα σταλούν γι' αυτό το σκοπό δυο βάρκες με είκοσιπέντε στρατιώτες και είκοσιπέντε ναύτες.

'Ο Χάνδος έλαβε την άδεια να κολουθήσει την αποστολή. 'Ο Παύλος όμως υποχρώθηκε να μείνει στο Διοικητήριο, να συντροφεύη τις κυρίες και να επιβλέπη τις συνηθισμένες εργασίες που δεν έπρόκειτο να σταματήσουν.

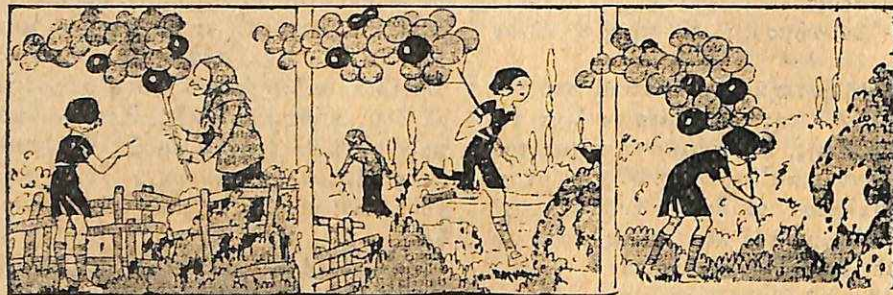
'Ο Κάζης δεν εζήτησε να συνοδεύσει το Χάνδο. Φαινόταν πως προτιμούσε να μένει κοντά στην Άνθη.

Σε τρεις ημέρες οι βάρκες ήταν έφοδιασμένες, εξοπλισμένες, κι' η αποστολή ξεκίνησε. 'Η πρώτη εκείνη ημέρα πέρασε κι' οι βάρκες δεν φάνηκαν στο νησί συμπεράναν πως είχαν αναβάλει τον γυρισμό για την επομένη.

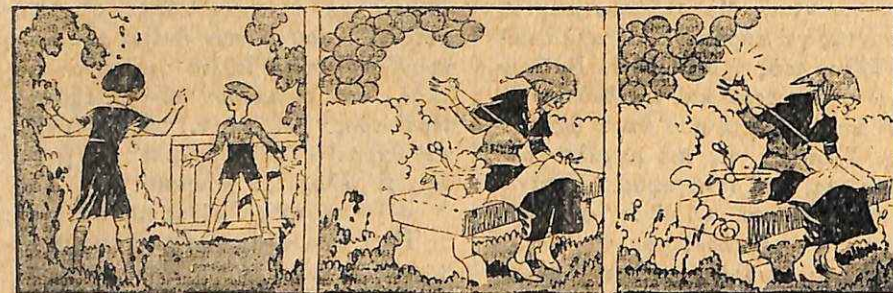
Την ώρα του γεύματος, η κυρία 'Ομόλλου είχε βγει στην πόρτα της, να ρίξει μια ματιά στο τσουκάκι που κόχλαζε στο υπαίθρο, πάνω σε πυροστιά σχηματισμένη από τρεις πέτρες,

ΤΟ ΠΕΛΩΡΙΟ ΣΤΑΦΥΛΙ

'Η ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΗΣ ΠΕΤΥΧΕ

'Η Φιφή μένει στην έξοχή. Μια μέρα που είχε αρκετά χοήματα, πήγε στο χωριό ναγοράσει κανένα παιχνίδι. Της άρεσαν πολύ κάτι κόκκινα μπαλλονάκια, που τα πουλούσε μια γυναίκα. 'Η Φιφή τάγοράσε όλα καθώς ήταν δεμένα σ' ένα καλάμι. 'Αλλά συγχρόνως της ήρθε μια παράξενη ιδέα. «Τα μπαλλονάκια αυτά—είπε μέσα της—μοιάζουν σαν ένα πελώριο σταφύλι. Για, να γελάσω λίγο τον Τοτό...» Καί γυρίζοντας στο κτήμα, ή πονηρή, φύτεψε το καλάμι με τα μπαλλονάκια σ' ένα φράχτη που είχε βάτους. Κατόπι, έτρεξε στο σπίτι, बोήκε

τον Τοτό, που έπαιζε στην αυλή, και του είπε: —'Ελα μαζί μου! Πάμε να σου δείξω ένα θαύμα! — Τί θαύμα; ρωιά ο Τοτός. —'Ενα πελώριο, τεράστιο σταφύλι, που τόναναν οι βάτοι! 'Εχει κόκκινες ρώγες και κάθε ρώγα είναι μεγάλη σά μπαλλονάκι! — Τί μου λές; Πάμε!.. Στο μεταξύ, μια χωριάτισσα, ή γριά-Καλή κάθησε σ' ένα πάγκο, κοντά στο φράχτη με τους βάτους, κι' άρχισε να ράβει. Είναι κουφή ή γριά-Καλή και δεν άκοιει ένα πάφ! που γίνεται κάθε φορά που σηκώνει το χέρι της με τη βελόνα για να τραβήξει τη μακρυνά της κλω-

στή. Γιατί ή βελόνα, σε κάθε της άνέβασμα, τρυπά κι' από ένα μπαλλονάκι που σκάζει με κρότο: Πάφ! πάφ! πάφ! Και λίγο-λίγο το τεράστιο «σταφύλι» της Φιφής μικραίνει, μικραίνει, ως που δεν του μένει πια ούτε ρώγα. 'Ετσι, όταν φτάνουν στο φράχτη ή Φιφή κι' ο Τοτός, δεν βλέπουν παρά ένα καλάμι με κλωστές, που από καθεμιά κρέμεται ένα κόκκινο λαστιχένιο κουρέλι. «Καλέ, που είναι το σταφύλι;» κάνει ο Τοτός. — «Ξέρω κι' εγώ; μουρμουρίζει ή Φιφή—θαύμα και πως φύτεψε, θαύμα και πως χάθηκε!»

'Ανεκρινώθη από τον Μπετόβεβ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

'Η μικρή φιλάρεσκη

'Ανεκρινώθη από την Λουλουδένια "Υπαρξη"

κουρέα που, με γενναίες φαλλιδιές, χαλάφρωνε τη γενειάδα του και τα μαλλιά του. Είχε βάλει και μια φορεσιά κάπως πιδ ευπρόσωπη κι' έτσι ή γυναίκα του όχι μόνο τον αναγνώρισε, αλλά και παρατήρησε πως ή λύπη του τριμήνου χωρισμού δεν τον είχε καταβάλει καθόλου. 'Απεναντίας, ο ταγματάρχης φαινόταν δεκαπέντε χρόνια νεώτερος, το χρώμα του προσώπου του πιδ ήταν πιά κίτρινο, ούτε τα μάγουλά του βαθουλά, ούτε τα μάτια του χωσμένα. Που τη βρήκε άραγε ο αιώνας άρρωστος, ο ισχνός, ο κιτριναρός, ο γρινιάρης, ο παράξενος, αυτή τη ροδοκόκκινη κι' ανθηρή όψη, αυτή την ευρωστιά;

— Δεν πάχυνα βέβαια από το φαί σ' εκείνο το νησάκι, είπε ο ταγμα-

τάρχης, όταν ή κυρία 'Ομόλλου εξέφρασε την άπορία της. Τρεις μήνες τώρα, δεν έτρωγα άλλο παρά καρύδια της κοκοφοινικιάς, γαρύδες, καρβίδες και, κάπου-κάπου κανένα στρείδι. Ποτό τίποτα. Μόνο νεράκι.

'Ο γιατρός, που είχε προσκληθή για να συνεφέρει την κυρία 'Ομόλλου, είπε γελώντας:

— Αυτό σημαίνει πως σάς γιάτρεψε ή αναγκαστική αυτή δίαιτα κι' είναι ή μόνη που έπρεπε να κάνετε για να σαστε καλά. Βάζω στοίχημα πως τώρα πιά δεν σάς πονά το σηκώτι.

— 'Αλήθεια, γιατρέ, δεν μ' ένοχλει πιά το λ α ι β ε ρ. 'Αλλά τί να σάς πω! 'Αν είναι να μην τρώω και να μην πίνω τίποτα, για να είμαι καλά, καλύτερα να πεθάνω!

